

שתי נשים אורבות

הגיעו ביחד לכלא

היתה בחרר הסמוך והצלחנו לדבר עמנו ליד דלת הסורגים, כל אחת בחררה.

לאה נולדה בחולון, בת לאדריכלי ולמורה, הכותב גם שירה ופירסם שני ספרים. הוריה התגרשו כאשר היתה בן שנתיים וחצי, והיא נשארה עם אמו כשהיתה בת 5 וחצי. התחתנה אמה עם שמלאי, כשהיתה לאה בת 8 אנ אותה האב החורג במסורה של מישח הוא המשיך לשכב איתה — לית דיוק, לאנוס אותה — עד שהגיע לגיל 14.

או סיפרה את הכל לאביה. הוא מיד לגרושתו, סיפר לה בהתרגשות את מ שכתו סיפרה לו, אך לאם לא הית סכלנות לשמוע. היא יצאה לבלות ע בעלה.

כאשר השניים חזרו הביתה, בשע 2 לפנות בוקר, חיכתה להם המישטר האב החורג הכחיש שאנס את לא במשך שנים. אביה הציע לו שידור, לא יבטל את התלונה. אבל האב החורג הורה כי אנס את לאה פעם אחת בלב כאשר היה שיכור. האב הנדהם שא כיצד האנס היה יכול ליכור כאשר הו היה שיכור?

האם התמה על מיסמך שהעביר א האפטרופוסות על לאה לאביה. לא נסעה עימו לצרפת, שם עבר כמחם במסור לעבריינים וצעירים. בצרפת ניסתה לאה להתאבד ארבע פעמי על ידיו חיתוך הוורידים. היא ביקש לחזור ארצה, כדי לתבוע את אבי החורג למישפט. האב הסכים.

הם חזרו ארצה, ופתחו תי במישרה. האם העידה בבית המישפט שלא בנוכחות הבת, הצהירה שהי ילדה בעלת דימיון מפותח. האב החורג עצמו הכחיש הכל.

הסיבה שלא האמינו ללאה כביר המישפט היתה עובדת היותה, כניכור בתולה. אלא שהיא מיקרה נדירה: הי נשארה בתולה גם אחרי מגע מיני. האמת היא שלא קיימה מגע ע 218 גברים בדיוק, במשך שלוש השני שכי גיל 12 ו־15. היא ניהלה יונ מדוייק ומפורט ונתנה לכל גבר ציו אבל האמת היא שהיא גם לא נמשכ לגברים (זה רק היה מין ספור שכותה) היא נמשכה לנשים ולחם ברגש הזה. היא אהבה אשה של החוירה לה אהבה: המורה שלה בביר הספר העממי.

אחרי המישפט שקעה בייאוש איו באחד הימים בלעה 25 כדורי־שינ הסיעו אותה לבית־החולים, שם קיבד שמונה עירווינוולים ושטיפת־קיבה אחר כך עברה לפנימיה, אך היא ל התאימה למיסגרת. לבסוף הגיע לקיבוץ. אך גם שם נשארה רק שלוש חודשים. היא החליטה להיות עצמאיו היא עברה כמה חודשים אצל סוכ ביטוח ועזבה אותו (כל מה שרצה הי לשכב איתו!) לבסוף הכירה את רח היא מתארת אותה כעדינה וטובת־לו אומרת לאה: "אני לא אתן לאף אר לפגוע בה. כאשר ראיתי שצבי מנס להרוג אותה אני לא יודעת מה קרה ל לא חשבתי באותו רגע. פשוט לקחה את הסכין ורקרתי אותו!"

נעמי ארוה
* כדי להגן על צינעתי־הפר הוחלפו השמות האמיתיים בשמי בדויים.

מסוגלת להפגין את ריגשותיה. לאה העניקה לה משמעות חדשה לחיים. לשתיהן עניינים משותפים רבים. שתיהן פעילות בתנועה הפמיניסטית. הן מטיילות ביחד ומגדלות את התאומות באהבה רבה.

אומרת רחל: "אני מבינה מה שקרה ללאה כאשר דקרה את צבי. היא נכנסה ללחץ איום כאשר ראתה שיוסי מכה אותי, ופחדה שהוא יהרוג אותי. ואז זה קרה. אני בעצמי לא הייתי מסוגלת לרקור אף אדם. אני צימחונית, ואני לא מסוגלת לגעת בשום בשר חי, ואפילו לא לראות דם!"

יומן מדוייק ומפורט

את לאה פגשתי למחרת בבוקר, בחדר־האוכל. היא נראית מבוגרת מגילה. נערה מוצקה וגבוהה. היא מרכיבה מישקפיים ומכסה מפותח. היא היתה מבוהלת ולא אכלה דבר. שתי החברות התחבקו והחלו בוכות. לשתיהן אין אמצעים כספיים לשכור עורך־דין, ונראה כי הן נקלעו למצב מכיר ומור. הן שוחחו עד שהסודרת הפרידה ביניהן. לאה פנתה אליי ואמרה שהיא רוצה הספר מה עובר עליה. היא סיפרה מהר ובצורה לוא מסודרת. לא הבנתי הרבה. יותר מאוחר עלינו לחדרים, היא

ותבע את רחל שוב ושוב. לבסוף החל מסית את התאומות נגד אמן, שעברה בינתיים, לגור עימהן בדירה של עמידר בחולון.

צבי נהג לבקר את התאומות באופן לא סדיר. לפעמים נעלם לחודשים. כאשר היה בא לבקר, היה בא בטענות שונות ומשונות. הילדות היו במתח איום.

באחד מביקוריו ראה את רחל שוכבת במיטה. היא שברה או רגל. היא לא יכלה לזוז. היו לה כאבים איומים. הוא התפרץ וצעק שתקום מן המיטה. היא אמרה לו שאינה מסוגלת. כשהתקרב למיטה כדי להכותה, התערכה המטפלת שהיתה במקום. הוא רחף אותה לצד השני של החדר, השכנים ששמעו את המוזמה התערבו וזרקו אותו מהבית.

היו עוד מיקרים של אלימות מצד צבי. לרכרי רחל נהג לרפוק בדלת עד שכמעט ונעקרה מקומה. רחל פנתה לא פעם למיטרה, אך שם התייחסו אל התלונות כזלזול. המיטרה היתה חוקרת אותו ומשחררת אותו. אומרת רחל: "הלוואי והמיטרה היתה עושה משהו בזמן, כדי שלא יבוא יותר אליי, ואז לא היה מגיע המצב לידי כך שחברתי תרקור אותו!"

רחל מספרת שחייה השתנו מן הקצה אל הקצה מאז הכירה את לאה. היא היתה מאוד מרוכזת ולא היתה

רחל הכירה את לאה לפני שמונה חודשים. היא עברה או בתדמית אחרת — קבוצה שנתמכה עלידי נעמת. זאת קבוצה הפועלת להפסקת פירסומות המשפילות את האשה. לאה קיבלה את הטלפון של רחל מהחברה המשותפת ריבקה והתקשרה אליה. היא באה לרחל, ומן הרגע הראשון התפתחה ביניהן ידידות, שהפכה, עם הזמן, לאהבה.

לאה היא בת להורים גרושים וגם לרחל היתה ילדות קשה. היא נולדה במושב, וכאשר היתה בת 15 והוריה התגרשו, עברה עם אמה לתל־אביב. היא היתה שבורה אחרי גירושי הוריה, וזה הפריע לה בלימודים. בגיל 16 פגשה את צבי. הוא שירת או בצבא. כאשר השתחרר, הם התחתנו.

בגיל 18 נולדו לרחל שתי התאומות. אז הם גרו ביפו, בחדר אחר. צבי עבר כנהג.

היתה לו מאניה לסדר וניקיון. פעם בא הביתה וראה כי הרדיו עומד בוויית לא רגילה. הוא החל צועק ומכה את רחל.

הוא לא עזר לה כבית ורדש שתצא לעבודה, למרות שטיפלה בשתי התינוקות.

הוא היה קמצן ולא נתן לה כסף, ואמה נאלצה לפרנס את התאומות ואת רחל. היא ישבה עם התינוקות בבית, לא יצאה אף פעם, במשך שנות נישואיהם. לבלות, חוץ מפעם אחת, כאשר לקח אותה לסרט.

מצב העניינים נהיה רע מיום ליום. גם מבחינת יחסיהם המיניים. למרות שצבי הוא גבר נאה, הגישה רחל דחייה ממנו. באחד הימים הביא צבי בחורה הביתה, הציג את רחל כאחותו ואת כנותיו כבנות אחותו.

רחל קיבלה הלם. למרות שלא סבלה אותו, עדיין קיוותה שמשו יסתרר ביניהם. היא רגנה לבנות.

רחל העמידה את הבחורה על העוכיות. הבחורה נבהלה וברחה. אך המצב המשיך והררר. צבי המשיך להכות אותה, עד שביום אחד התמוטטה. היא לא יכלה עוד לתפקד כעקרת־בית וכאם. זה התבטא כעיקר בתופעות פיסיות: היו לה פעימות־לב לאסדירות והיו ימים שלא אכלה מאומה. צבי, בעלה, לא שם לב כלל. באחד הימים הופיע אביה של רחל, ראה את מצבה ולקח אותה אליו.

משמעות לחיים

באותה העת הם כבר היו בתהליך הגירושין. הם התגרשו אחרי מילחמת יום־הכיפורים. רחל למדה בכית־הספר לאחיות בתל־השומר. כאמצע שנת הלימודים חלתה אחת התאומות בדלקת קרום־המוח. אחרי שהבריא, היתה קורבן לתאונת־רכבים. היא נפצעה ככבד ובקשה הצילו את חייה, לאחר סירדת ניתוחים מסוככים. כאשר נזקקה לשתי מנות־דם, סירב צבי לתת אפילו מנת דם אחת לבתו.

רחל הפסיקה את לימודיה והתחילה לעבוד כבית־החולים. לפתע תבע צבי, בבית־הדין הרבני, לקבל את התאומות, בטענה שאין רחל מטפלת בהן כראוי. בקשתו נדחתה, אך הוא לא ויתר

כיסא ותוך קללות ואיומים ניסה להשליך את הכיסא לעבר פניה של ריבקה. רחל התערבה מייד, אחזה בכתפיו והתחננה שיעזוב את הבית. הוא התחיל להכות אותה מכות איומות בראשה. רחל הצליחה להרוץ אותו לכיוון הרלת אך הוא לא הרפה ממנה והמשיך להכות אותה. גם הבת ספגה מכה חזקה.

צבי סירב לעזוב את הבית בכל תוקף. לאה, בת 16 וחצי, ירדתה של רחל, ראתה שצבי ממשיך להכות את רחל, נטלה סכין שהיתה על שולחן־האוכל ודקרה אותו שלוש דקירות בגב ורקירה אחת ביד. רק כאשר היא דקרה אותו בידו, הוא שיחרר את רחל. היא הרפה אותו החוצה וסגרה את הדלת.

השיר של לאה: לידתי

הם יצאו מתוכי כמתוך הגלים / בוכים עם ראשים שמוטים. / ידעתי שלי לעולם לא יהיו / ידעתי...

תפסתי אותם בגרונם והונקתי / ורדמי כמו נשפך מתוכי אך צחקתי / ואת כל הדמעות ליקחתי...

ומצאתי עצמי על רצפה בוכיה / ושואלת עצמי מה היה...

הן רק לפני רגע / הם יצאו מתוכי כמתוך הגלים. / בוכים עם ראשים שמוטים.

את השיר הזה כתבה לאה למחרת היום שבו דקרה את צבי, בעלה־לשעבר של ידיתה, רחל.

כאשר הגיע צבי לבית־החולים וולפסון. מסר תלונה למישטרה.

הזווית של הרדיו

ריבקה ולאה, וגם בנותיה של רחל, נכנסו להיסטריה איומה. רחל העלפה וחברותיה נתנו לה חמש תוסות מייסוכר כדי להעיר אותה (רחל חולת סכרת). התאומות צרחו ובכו. היו כיתמירים על הרלת וגם על החלוק שרחל לבשה.

פיתאום הופיעו שוטרים והם עצרו את רחל ואת לאה, חברתה. הן נלקחו לתחנת־המיטרה בחולון ושם נחקרו. רחל סיפרה במיטרה את אשר קרה והיא נעצרה באשמת סיוע לניסיון לרצח. לאה הוואשמה בניסיון לרצח. הן הועברו לבית־המעצר באבו־כביר, שם הפרידו ביניהן. לפי בקשת המישטרה, לקחו את לאה להסתכלות למשך עשרה ימים.

רחל רגנה ללאה: "אנחנו רגילות להיות יחד ולטפל האחת בשנייה. אנחנו נשים האהובות אחת את השנייה ויש הרמוניה נהדרת בינינו!"

בית־המעצר אבו־כביר הצעירה דקרה את בעלה של הבוגרת